

متن پرسش

سلام بر استاد طاهرزاده: استاد: یک مدت نماز هامو سعی کردم با حضور قلب بخونم الحمدلله خدا منت گذاشت یه لذتی هم به ما چشاند. پیرو همان لذتهای توی نماز بود که توی اون مدت احساس کردم وارد یک فضای دیگری شدم. یک فضایی خدایی و لطیف و پر انرژی و به دور از استرس و... ولی استاد توی اون مدت که توی اون فضا بودم هر موقع می رفتم روضه نمیدونم چه سری بود گریه ام نمیومد و نمیتونستم اشک بریزم. خلاصه تصمیم گرفتم نمازهامو اونجوری نخونم که بعد از یه مدتی دوباره الحمدلله تو روضه تونستم گریه کنم. استاد بارها این اتفاق برابم افتاده (اینکه نماز با توجه بخونم و بعدش نتونم برای اهل بیت گریه کنم) ولی نمیدانم علتش چیه؟ خواهش می کنم راهنمایی ام کنید. تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: انسان در ابتدا قوت خیالش شدید است و در این مسیر اگر جلو برود عقل و قلب شدت می گیرد به همان صورتی که در نماز انسان به حضور قلب نایل می شود. و در مرحله سوم عقل و قلب و خیال، جمع می گردد. لذا هم حضور قلب هست و هم اشک، به همان معنایی که در کتاب «ادب خیال و عقل و قلب» عرض شد که: «آن خیالاتی که دام اولیاء است / عکس مهرویان بستان خدا است». موفق باشید